

[Ragnhild Andersen.]

lede, vi har. Jeg vil holde for, at en hel del hjælp måtte kunne gives på en sådan måde, at man vænnede sig til at behandle disse kvinders sager særskilt, og en del oplysninger kunne indsamles, som rimeligvis kunne danne udgangspunkt for en yderligere forbedring af lovgivningen.

Selv med de bestemmelser, vi gennemførte sidste efterår i forbindelse med folkepensionen, vil jeg tro, at denne lovgivning endnu ikke kan anses for tilstrækkelig. Jeg har for et øjeblik siden omtalt underholdshjælpen. Den er langt fra tilfredsstillende, som den er. Man kunne også nævne andre ting, f. eks. de ydelser, der gives til de kvinder, som har en smule indtægt. Det syn, man anlægger på de kvinder, der, som jeg nævnte før, har 100 kr. om ugen ved skrubbe- og skurearbejde, er for snævert, og jeg håber, at ministeren vil se med venlighed også på dette spørgsmål om hjælp til de enlige mødre.

Ministeren er også utilfreds med, at kommunisterne mener, at de enlige kvinder skal have sikkerhed for børnepengenes udbetaling, selv om de har indtægt helt op til de grænser, der gælder for at kunne stå i sygekasse. Man må dog huske på, at forslaget om at hæve eller rettere sagt komme helt væk fra grænserne er fremsat af samtlige kvindeorganisationer i Danmark, og jeg forstår ikke, at ministeren ikke har lidt mere sympati for det, thi det betyder dog noget, når Dansk Kvindesamfund og henved 50 000 af de organiserede kvindelige arbejdere går ind for at komme væk fra disse indtægtsgrænser. Mit parti har endda ikke villet gå så vidt som at gå helt bort fra grænserne, skønt vi i princippet er tilhængere deraf. Kvindeorganisationerne gør gældende — uden tvivl med rette — at ved at gå bort fra grænserne ville man spare megen administration; det er jo ikke så mange enlige kvinder, vi har med de indtægter, ministeren nævner, det er kun en lille part; den store part af kvinderne ligger nede på meget små indtægter. Andre ligger på en indtægt, hvor ministeren siger de kan få udbetalt børnebidrag, nemlig på 8 450 kr., og udbetalingen bortfalder ved 10 000 kr. Med 4 børn, nævnte ministeren, kan de få bidraget udbetalt fuldt ud med en indtægt på 9 400 kr., og udbetalingen bortfalder ved 11 750 kr. Ja

men er behovet for indtægter i disse hjem ikke større end de 9 400 kr., som den enlige forsøger med de fire børn har? Hun må anstrenge sig med at finde ud af, hvordan hun skal tjene de penge ind, der er nødvendige for børnenes forsørgelse; og hvorfor skal hun så skele til, at derved kommer hun i en situation, hvor hun ikke kan få sine børnepenge forskudsvis udbetalt? Det er det, vi står over for gang på gang. Det er ikke omkring de indtægter, hvor man kan komme op over sygekassegrænsen, helt op til de 20 000 kr., problemet er, men det ligger dér, hvor man måske kan tjene 200 kr. om ugen ved en masse slid og slæb og komme i den situation, at børnepengene beskæres eller bortfalder. Dette anser jeg for ganske urimeligt. Der skal to til at sætte børn i verden, så må der da også være to om at forsørge dem. Man vil måske indvende: fædrene skal jo dog betale. Ja men det er altid vanskeligt for mødrene alene at ordne sig med fædrene; det er meget lettere, når det offentlige ordner sig med de fædre, der eventuelt ikke vil betale til deres børn. Man ved godt i dette høje ting, at det er vanskeligt for mødrene at inddrive disse penge. Derfor opfordrer jeg stadig til, at man imødekommer kvindeorganisationerne og går bort fra disse indtægtsgrænser eller i hvert fald bringer dem i overensstemmelse med sygekassegrænsen.

Ministeren siger, at så bliver der et problem med familier, hvor en hustru fører et barn ind i et ægteskab, som altså ikke er mandens barn. Det er rigtigt. Jeg skal ikke benægte, at der kan blive problemer her, og at det er et spørgsmål, om disse indtægtsgrænser er rimelige. Men jeg kan ikke se rettere, end at det store problem stadig er og bliver det, som den mor, der sidder helt alene med ansvaret for sine børn, må strides med. Det har jeg forsøgt at henlede det høje tings opmærksomhed på, og jeg opfordrer stadig til, at man stemmer for vort ændringsforslag om at sætte indtægtsgrænsen op til sygekassegrænsen. Jeg havde foretrukket, at grænsen helt bortfaldt, men i hvert fald må det være rimeligt at komme op på sygekassegrænsen. Jeg beklager, at vi ikke har kunnet finde støtte i det høje ting for dette forslag. Jeg beklager også, at vi ikke har kunnet vinde støtte for vort ændringsforslag om at give de dårligst stillede